

— Mag ik u vragen, Heeren, hoe het dorp heet, waarvan ik ginder de kerktoren zie?

Deze vraag werd door Jan gericht tot een paar edellieden, die, druk koutend, langzaam voorbijreden. De aangesprokene, die, naar de kleedij oordeelend, onzen vriend voor iemand van hun rang aanzagen, hielden hun paarden in en een hunner antwoordde:

— Zonnebeke!

— Een mooie naam, meende Jan?

— Gij zijt er nooit geweest? vroeg de edelman.

— Nooit!

— Dan kent gij de heeren van Zonnebeke niet?

— Van haar noch pluim.

— Ge zegt?

— Dat ik hen volstrekt niet ken!

— 't Is een ongelukkige familie, ging de edelman voort, en de ramp die hen heden treft, is vreeselijk.

— Welke ramp? vroeg Jan nieuwsgierig.

— De jongste der beide ridders is door melaatschheid aangestast, en wordt vandaag uitgesloten. Het is om een laatste vaarwel te zeggen, dat wij er heen gaan.

— Wat een verschrikkelijke slag voor zijn jonge vrouw, zuchtte de andere ruiter. De toekomst lachte hen zoo heerlijk tegen, want zij zijn beiden jong, schoon en rijk! En nu is al dat geluk voor altijd vernietigd! Ha, vreeselijker ziekte dan de melaatschheid bestaat er niet!

— Ik ken ze niet en heb er nooit van gehoord, heeren.

— Ik ken ze wel, sprak de andere ruiter. Het is een ziekte, welke uit Azië herkomstig is. Eenige honderden jaren geleden brachten de Romeinsche legioenen haar het eerst in Europa over. Maar het was vooral tijdens de kruistochten, dat zij zich in westelijk

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS